

Impresszum:

Kelet

Az ANK Gimnáziuma irodalmi folyóirata

Főszerkesztő

Mátis Evelin

Felelős szerkesztő

Mezei Adél

Címlap

Alice Kellaway

Írásaitokat ebbe a postafiókba várjuk:

keletank@gmail.com

(Kérünk titeket, írásaitokat **Word dokumentumban** juttassátok el részünkre!)

-
1. Ritmusos szöveg!
 2. Hogyan nevezzük azt a személyt, aki minden tudományban jártas?
 3. Hogy nevezzük összefoglalóan azokat az iratokat, amelyek a keresztény vallás szolgálatában keletkeztek, valamint nem kerültek bele a Biblia kanonizált szövegei közé?
 4. Melyik az a fogalom, mely a szövegek mélyebb jelentését, foglalja magába?
 5. Londoni színház, mely 1599-ben épült!
 6. Hogyan nevezzük azt a jambikus versformát, mely szigorúan kötött, valamint 14 sorból áll?
 7. Hósköltemény más szóval?
 8. Melyik az a fogalom, mely a szövegek elsődleges jelentését, foglalja magába?
 9. Mi a címe Bocaccio itáliai elbeszélő novellagyűjteményének, melynek szó szerinti jelentése "tíz nap,,?"
 10. Versszak más szóval!
 11. Hogy hívják azt a személyt, aki Párizsban született, egy jómódú polgárcsaládba, valamint eredeti neve: Jean-Baptiste Poquelin (1622-1673)?

Tél

Hó fedí a tájat, a rétet, a bércet,
fehérség várja már az őszi látképet.

A szürke fákról a barna levél lehuLL,
jéghideg faggyal a táj megújuL.
Sötétség borítja a dicső nagyvárost,
az utakon a közlekedés megáll most.

Most már a nap is korábban kel és fekszik,
ezért a várost apró fények terítik.
Sűrű köd és felhő minden egyes napon,
a szürkesség ez időben szerepet kap nagyon.

A szobában a kandalló melege hat,
az ablakon át a sok hópihe halad.
Télen a meghittség a házainkra száll,
gyertya vörös lángjával lobban az a vágy.

Palócz Márk

Én, Diogenész

Nő a világban az édes, hajtó gyűlölet,
És nektár él véres, kéreg lelkemen.
Miért olyan rossz e „rémes” örület,
Úgy érzem ajándék ez szívemnek.

Vágy tomboló lángja ég a testekben,
Erkölc s oltogatja szent tüzeiket.
Mit gondol a sok jótét lélek ellenért,
Ez van mindennek veres szemén.

Nem Bacchus itt orgia ma nem lesz,
S női dombok ormáról nem ehetsz.
Mert kellene gátlások közénk,
Hogy élhessünk ég állatként.

A boros hordókat zárjátok az udvarra,
Ne lehessen Dionüszosznak nyugalma.
Énekeljenek a pipák szélszürke dalt,
Hogy sárguljon vesévé a kéjkék skalp.

Essen szét az értelem kútja,
Vize lábunk véresre ontsa.
Zakatoljon el agyammal messze,
Még nem lehetek mellette...

Kovács Dániel

A			B
	C	D	A

		3	
	2	1	
	1		
2			

8					9			
	3	1	2			9	7	
2	6		7		8		1	
9			4	1			6	
3	2	4				8	9	1
	1			9	3			4
	9		6		1		4	3
	4	8			7	1	5	
			9					2

Alice Kellaway: Éjjeli igazság

Az igazság
Egy sűrű erdő, melyben
Csak elveszni érdemes.
Ködös homály,
Gyötrelem, mit
Elfojtva zár lelkébe.
Ám a kulcs nélkül
Az igazság is elvész.

Az emberi lét
Egy végtelennek tűnő hullámvölgy,
Melyet záporosó duzzaszt mélyebbé.
Pusztán a lét,
Az élet, melyet nem becsülnek,
De mikor elveszni látszik,
Szemükben felcsillan a szikra,
S nyíltan kérlelik a folytatást.

Nappaluk éjszakába borult,
S az ösvény, mit eddig nem láttak,
Most eléjük tárult.
A völgyet enyészet járta át,
Hol sötét árnyként szállott alább
A halálmadár.
Ki hallotta sikolyát,
Mind hideglelést kapott,
S most még is örvendezett
Minden halott.

Apollón éneke

A művész ül trónján és vérről álmodik némán.
Hangokat hall, mik elkezdenek susogni kábán.
„Nézd körülötted minden színes! Fesd meg hát,
Mi búba vesz tégedet, érzékeid rémes álmát.”

„Hát jó. Te kérted, isteni hatszázhatvanhatos,
Hogy írjam le mi körülöttünk ez a sok gonosz.
Foltban folyik össze az összes vonal szemembe,
Zúgok, ahogy a Sátán szórakozik rajtam röhögve.

Talán az a mocsok is jobban felöntött a garatra,
És most izeg-bizeg, mint egy kukacos vadalma.
Legalább a pokolba sok a vállalkozó lányka,
De itt a Földön dolgozni kell utána.

Igazából nekem e hellyel semmi bajom nincs,
Egyetlen gond, hogy semmi nyugvás sincs.
Amikor bátor lennék, mint egy hőscincér,
Hátba szúr a retkes ősi vér.”

A művész véresen leesik trónusáról várván,
Hogy ihletője szóljon most egy kicsit hozzá.
De nem ez nem az a hang kobakja tetején,
Csupán velő szíve bús egén.

Kovács Dániel

Az írásról

Toll sercen a papíron,
Jön a szó, s már írom.
Tinta cseppen és szétfolyik;
Mint egy asszociációs játék.

Eltűnik a szobám körvonala,
Gyorsan fut az idő vonata.
Csak írok, írok monoton,
S gyűlik a szó a papíron.

Már messzi vidékeken járok;
Nem hallok, s nem is látok.
Csak lököm az ígét a papírnak,
A világom most érzem stabilnak.

Román Renáta

Verselés

Verset írni nem kis próba,
jár az agyam, mint az óra,
tik-
tak.

Egy perc, két perc, három és négy,
de nagyon különleges légy,
szép
s ép.

Betűt, betű után formál,
olyasmit, mint a pókfonál.

Sokat
kutat
poros gondolatok között.
Egy ilyen ember nem lökött,
szökött
kölyök?

Nem, csak a fantázia száll,
az érzelem sohasem ál
szándék,
ajándék.

A rímjáték csupa csoda,
inkább tréfa, mintsem óda,
kedves,
szeles.

Galacz Petra

Egy apáca naplójából

Az emberek azt hiszik, hogy jó vagyok, mert nem öltem meg senkit, nem loptam meg senkit. Mert soha nem csináltam semmi rosszat.

Mert soha nem csináltam semmi rosszat. Mert nem volt rá lehetőségem. Bárcsak lett volna! De én más hivatást választottam.

Azt, hogy Istent imádjam, és dicsőítsem. Ő miatta feladtam az életemet. Imádkoztam, de mennyit! Imádkoztam egyszer, kétszer, mindennap egyre többször, de egyre rosszabb lett. Először anyukámat, aztán apukámat hívatta magához. Nem értettem, miért történik ez velem. Hisz imádkoztam minden nap. Álmomban sokszor tettem azt, amit valójában nem tettem. Rosszalkodtam, ugrándoztam, feleseltem, aztán szerelmes lettem. Ezt mind megtehettem volna, de nem tettem. Itt ülök nyugdíjasan, és érzem, hogy még csak most kezdek el élni. De már minek? Nincs kutyám,

se macskám nincsenek barátaim akikkel, vagy akikért élhetnék. Magam vagyok magammal. Remélem, mikor felmegyek a mennybe Isten hálás lesz a hűségemért, és megkapom a jutalmamat, és ott megtehetem azt, amit az emberek földjén nem: Boldog lehetek.

Szakálos Fédra 9.c.

Dark Fox: Life (Élet)

Egy nagy, magányos ketrec életem,
napjaim gondja a folytonos félelem.

De mitől rettegek nap, mint nap?
Talán attól, hogy lelkem egy korhadt pad
mely tűzben táncol
s az erős vas az, mi földhöz láncol?

Ég a papír, izzik a parázs,
verseim hamuvá lettek, mintha varázs
szállt volna végestelen végig,
akár az átállított óra, mely folyton késik.
Mint egy lidérc, úgy kísért a gondolat,
változzon meg minden, jöjjön új fordulat.

Szakíts időt, ébredj fel álmodból,
s meríts bölcsességet a múltnak korából!

/2014.02.27./

Dark Fox: Tollas árny

Csend, titkok tengere,
a sav s a méreg elegye.
Ezer tű szúr, ezer ostor csap,
olyasmi játék ez, mint az ipiapacs.

Magányos, gyilkos árny,
hegyes, éles, koromfekete szárny
száll egyre feljebb az égen,
sötét felhőt hoz át a téren.

Két fénylő csillag szeme,
s vértől piroslik keze
mely olyan durva, mint a szűrős lepedő.
Miféle gonosz lény lehet Ő?

Madárszerű, de mégis inkább ember,
lelkünkben tükröződik a teher
mit megérez, ezért jön égi tájról
oly sietve, mint lehulló falevél a fáról.

Mivel sötét, talán rosszat akar,
de lehet, hogy a látszat mindent takar
és jó szándékból jött szerény házunkhoz,
A Fekete Angyal, ki felvisz minket a csillagokhoz.

/2014.03.03./

Viszont a múlt erősen megkötözött,
Az összes könny szemeimből kiszökött.
Meggyötörve, de büszkén vagdosom a kötelet,
Ami lassan lehullik rólam, előttem a kezdet.

Hónapok múlva még mindig dolgozom,
Hogy végre szabad lehessen a karom.
Régóta küzdök és máig kitartok,
Majd egyszer megvalósulnak az álmok.

/2014.08.11./

Dark Fox: Esély egy új élethez

Lámpafényes utcák, kövér Hold,
Az élet harangja hangosan kong.
Itt sétálok végig csendesen,
Agyalok, de feleslegesen.

A fejem után megyek, de eszem már nincs,
Kérdések halmaza, viszont válasz soha sincs.
Ebben a világban döglök meg?
Ez a mondat az elmémben pereg.

Visszanézek a múltba és gondolkodom,
Az emlékeimben ügyetlenül botladozom.
Szörfözök, ahogy az interneten szokás,
Csak itt a tartalom teljesen más.

Sok munka és kitartás állt mögöttem,
Sajnos az utamat zsákutcába szöttem.
A pokol kapuja nézett velem szembe,
A belépő egy tiszta, éles penge.

Nem volt nálam kés, perselyemet feltörtem,
Majd sok pénzzel az ördögöt lefizetem.
Kidobott, ezért nem lehettem halott,
Az Élet még egyetlen esélyt adott.

Büntetésem, hogy szellemként kell éljek,
És minden csapástól, kintől féljek.
Ha emlékeim törlődnek, ujjá fogok születni,
Nem leszek láthatatlan, megint az igazi.

Galacz Petra: Egysoros versek

Félő a jövő, de egy pillanat és már csak a múlt.

Ezer szó, halott tettek.

Merülj el a földben, sétálj a vízen.

Széttört tükör szépséged.

Harmatos fű kísér.

Szótlan vagy, de szemed van.

Rohanó virág, illatos világ.

Miért vet magot, ha eltapossák?

Az állatszív meleg, az emberszív hideg.

Hófehér musztáng, de miért piros?

Önzetlen szó, de önző szív...

Lát, de vak,

Vak, de lát.

Nagy mellény, kicsi ész.

Érdekes, de mégis apró.

Ha a szerelem vak, akkor a düh?

Az öleléshez képest a Nap hűvös.

Ha a halál után élet jön, akkor miért fogynak az emberek?

Az állatszív sokkal értékesebb néha bármelyik embernél.

A zene erő, a hangszer erőforrás.

Miért a csalók jutnak a ranglétra csúcsára?

A négylevelű lóhere szerencsés, akkor a három szerencsétlen?

A smaragdzöld élő, a földbarna holt.

És ha előbb csalódom, mielőtt megbízok?

Ha egy ember földön van, jobban belerúgnak.

The Lamb
(William Blake)

Little Lamb who made thee
Dost thou know who made thee
Gave thee life & bid thee feed.
By the stream & o'er the mead;
Gave thee clothing of delight,
Softest clothing woolly bright;
Gave thee such a tender voice,
Making all the vales rejoice!
Little Lamb who made thee
Dost thou know who made thee

Little Lamb I'll tell thee,
Little Lamb I'll tell thee!
He is called by thy name,
For he calls himself a Lamb:
He is meek & he is mild,
He became a little child:
I a child & thou a lamb,
We are called by his name.
Little Lamb God bless thee.
Little Lamb God bless thee.

Mégis, valamit várok még. Annyi karácsony múlt el, egészen sötétek, s aztán mások, csillogók, melegek és szagosak, annyi ünnep, s még mindig itt állok, a férfikor delén, őszülő fejjel, tele kötelezettséggel és ígérettel, melyeket az Angyal sem tudna már beváltani; s még mindig várok valamire.

Néha azt hiszem, a szeretetre várok. Valószínűleg csillapíthatatlan ez az éhség: aki egyszer belekóstolt, holtáig ízlelni szeretné. Közben már megtudtam, hogy szeretetet kapni nem lehet; mindig csak adni kell, ez a módja. Megtudtam azt is, hogy semmi nem nehezebb, mint a szeretetet kifejezni. A költőknek sem sikerült, soha, a költőknek, akik az érzelmek és indulatok minden árnyalatát rögzíteni tudják szavaikban.

A szeretetnek nincs színfoka, mint a gyöngédségnek, nincs hófoka, mint a szerelemnek. Tartalmát nem lehet szavakban közölni; ha kimondják, már hazugság. A szeretetben csak élni lehet, mint a fényben vagy a levegőben. Szerves lény talán nem is élhet másképp, csak a hőben, a fényben, a levegőben és a szeretetben.

Mindezt tudva, az egyre zavartabb és bizonyosabb tudásban, nem tehetek mást, mint sorra járni az üzleteket, s vásárolni öngyújtót, illatszert, nyakkendőt és jegylyukasztót, gőzvasutat és Victor Hugo összes műveit. Tudom, hogy mindez reménytelen. Mit csináljak? Az ember azt adja, amit tud.

Márai Sándor: A négy évszak

December

Ez a hónap az ünnep. Mintha mindig harangoznának, nagyon messze, a köd és a hó fátylai mögött.

Gyermekkorunkban e hónap első napján árkus papírra, kék és zöld ceruzával, karácsonyfát rajzoltunk, karácsonyfát, harmincegy ággal. Minden reggel, dobogó szívvel, megjelöltük, mintegy letöröltük e jelképes fa egyik ágát. Így közeledtünk az ünnep felé. E módszerrel sikerült a várakozás izgalmát csaknem elviselhetetlenné fokozni.

A hónap közepe felé, amint közeledett az ünnep, már állandóan lázas voltam, esténként félrebeszéltem, hideglelés dadogással meséltem dajkámnak vágyaimról. Mit is akartam? Gőzvasutat és jegylyukasztót, igazi színházat, páholyokkal, színésznőkkel, rivaldafénnyel, sőt valószínűleg kritikusokkal és azokkal a szabónőkkel is, akik megjelennek a főpróbákon, és rosszabbakat mondanak a darabról. Ezen felül lengyel kabátkát akartam, továbbá Indiát, Amerikát, Ausztráliát és a Marsot. Mindezt persze selyempapírban, angyalhajjal tetézve. Egyáltalán, gyermekkoromban mindig a világegyetemet akartam, az életet, amely egyszerre volt bicikli, kirándulás a Tátrába, anyám zongorázása a sötét társalgóban, bécsi szelet, almásrétes és diadal összes ellenségeim fölött.

Most, hogy az ünnep közeledik, meglepetéssel észlelem, mintha még mindig várnék valamire. E napokban megesik, hogy elindulok az utcákon, megállok a kirakatok előtt, nézelődöm. Öngyújtó nem kell. Fényképezőgép, Victor Hugo összes művei, bőrben, zsebkés, melynek gyöngyház tokjában ötféle penge van, továbbá dugóhúzó, körömtisztító és pipaszurkáló is, nem kell. Semmiféle tárgy nem kell már, s ha jól meggondolom, lemondok Indiáról, Ausztráliáról és a Marsról is, ellenségeim cikkeit érdeklődéssel olvasom, s színházba lehetőleg egyáltalán nem járok.

A Bárány (Csikós Balázs fordítása)

Bégető Barátom,
Én sajnós nem tudom,
Ki adott néked füvet
Csobogó patak felett;
S ki szabta bundádat rád,
Mely vakító boldogság;
S ki fonta hangszálad,
Amely mindent megválthat.
Bégető Barátom,
Én sajnós nem tudom.

Bárányom, megmondom,
Mi a gondolatom:
Ő neve a te neved,
Úgy hívják, mint tégedet;
Szelíd és békés, nem bánt,
Ártatlan gyermekké vált.
Mi vagyunk: bárány s kölyök:
Közös a nevünk s örök
Isten áldjon ,bárány!
Isten áldjon ,bárány!